

ROMÂNIA
Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

AVOCATUL POPORULUI
REGISTRATURĂ GENERALĂ
IEȘIRE Nr. 380 / / 3. FEB. 2026

Doamnei Elena-Simina Tănăsescu,

Președinte al Curții Constituționale

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 1203 / 03 FEB 2026

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. d) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, vă transmitem alăturat, **excepția de neconstituționalitate** având ca obiect prevederile art. II din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 91 din 30 decembrie 2025 privind stabilirea unor măsuri în cadrul sistemului de sănătate.

Vă asigur, Doamnă Președinte, de înalta mea considerație.

Avocatul Poporului,

Renate Weber

ROMÂNIA
Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. d) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată,

Avocatul Poporului formulează prezenta

Excepție de neconstituționalitate
referitoare la art. II din Ordonanța de urgență nr. 91/2025 privind stabilirea unor măsuri în cadrul sistemului de sănătate

Prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2025 privind stabilirea unor măsuri în cadrul sistemului de sănătate contravin prevederilor constituționale, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul securității juridice și al previzibilității normei, art. 34 privind ocrotirea sănătății, art. 44 privind dreptul de proprietate private și art. 47 referitor la protecția socială a cetățenilor, precum și art. 115 alin. (6) din perspectiva următoarelor

MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE

Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

"Art. II (1) Pentru certificatele de concediu medical eliberate în perioada 1 februarie 2026-31 decembrie 2027, indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate prevăzute prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, se calculează și se plătesc prin diminuarea cu o zi și se suportă după cum urmează:

a) de către angajator, din a 2-a zi până inclusiv în a 6-a zi de incapacitate temporară de muncă, în cazul indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă, cu excepția indemnizațiilor aferente

certificatelor de concediu medical acordate persoanelor asigurate pentru care a fost instituită măsura izolării, potrivit Legii nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, începând cu:

(i) ziua următoare celor suportate de angajator, conform lit. a), și până la data încetării incapacității temporare de muncă a asiguratului sau a pensionării acestuia;

(ii) a 2-a zi în cazul indemnizațiilor care se suportă integral potrivit legii din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.

(2) Perioadele de diminuare a indemnizației de asigurări sociale de sănătate potrivit alin. (1) constituie stagiul de asigurare pentru concedii și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, cu menținerea calității de asigurat în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate.

(3) Modalitatea de punere în aplicare a prevederilor alin. (1) se aprobă prin normele prevăzute la art. 56 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

1. Consacrarea constituțională a drepturilor de asigurări sociale de sănătate

Pentru a analiza constituționalitatea soluției legislative referitoare la neplata indemnizației pentru incapacitatea temporară de muncă este necesară evidențierea consacrării constituționale a drepturilor de asigurări sociale de sănătate, categorie din care face parte și indemnizația pentru incapacitate temporară de boală.

În jurisprudența¹ sa recentă, Curtea Constituțională a reținut că, pentru a beneficia de asigurare de sănătate, trebuie plătită o "primă" de asigurare, denumită *contribuția de asigurări sociale de sănătate*, care are o destinație specială, iar sumele rezultate se constituie venit la Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate (FNUASS). Astfel, **plata contribuției garantează persoanei în cauză, salariat și/sau pensionar, calitatea de asigurat la sistemul public de sănătate.**

Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, iar **protejarea asiguraților față de costurile serviciilor medicale în caz de boală sau accident și asigurarea protecției asiguraților în mod universal, echitabil și nediscriminatoriu se realizează pe baza participării obligatorii la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea**

¹ Decizia nr. 357 din 22 iulie 2025 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind unele măsuri fiscal-bugetare, în ansamblul său, precum și ale art. II pct. 7 [cu referire la art. 100 alin. (1), (4) și (5) din Legea nr. 227/2015] și pct. 12-19 [cu referire la art. 153 alin. (1) lit. f³)-f⁴), f⁷)-f⁹), art. 154 alin. (1) lit. c), d), f), h), h¹), h²), j)-l) și o) din Legea nr. 227/2015], art. VIII pct. 3 [cu referire la art. 224 alin. (1) lit. c), d), i), k), m) și p) din Legea nr. 95/2006] și pct. 7 [cu referire la art. 224 alin. (1⁴) și (1⁵) din Legea nr. 95/2006], art. IX pct. 1 [cu referire la art. 17 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005], art. XIV, art. XV pct. 1-4 [cu referire la art. 16 alin. (1), (1²) și (2) și art. 17 alin. (1)-(2¹) din Legea-cadru nr. 153/2017], art. XVIII alin. (9), art. XX, art. XXII, art. XXIII alin. (1)-(5) și (7) și art. LVIII din lege

Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate (FNUASS) [art. 219 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății].

În considerentele aceleiași decizii, Curtea a stabilit: ***"Consacrarea prin lege a asigurărilor sociale presupune drepturi și obligații atât pentru asigurat, cât și pentru stat, esențială fiind acoperirea unui risc în cazul producerii anumitor evenimente ce privesc sănătatea asiguraților. Dreptul la ocrotirea sănătății impune stabilirea riscurilor asigurate într-o manieră care să protejeze viața și integritatea corporală (Decizia nr. 818 din 5 decembrie 2019, paragraful 29)."***

Totodată, Curtea Constituțională a reținut că ***"plata contribuției pentru asigurări sociale de sănătate asigură atât finanțarea sistemului de sănătate, cât și accesul la servicii medicale pentru asigurați. Cu alte cuvinte, contribuind la FNUASS, contribuabilii beneficiază, atunci când au nevoie, de consultații gratuite la medicul de familie, medicamente gratuite sau compensate, investigații medicale și spitalizare."***

Având în vedere aceste repere jurisprudențiale, observăm că întrucât plata contribuției de asigurări sociale de sănătate este obligatorie și conferă persoanei calitatea de asigurat, iar Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate este constituit tocmai pentru a proteja asigurații în caz de boală, rezultă că **statul, prin mecanismele sale legale și instituționale, are obligația de a asigura plata prestațiilor aferente acestei protecții, inclusiv a indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă, ca expresie a dreptului asiguratului la beneficii corespunzătoare contribuției achitate.**

Dispozițiile art. 47 alin. (2) din Constituție stabilesc că salariații au dreptul la măsuri de protecție socială, iar printre acestea se regăsesc și cele privind sănătatea salariaților. Cu alte cuvinte, legiuitorul are obligația constituțională pozitivă de a reglementa concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, sens în care a adoptat Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1074 din 29 noiembrie 2005.

Este adevărat că instanța de contencios constituțional apreciază că statul are libertatea de a stabili modul de acordare, baza de calcul, cuantumul și durata acordării indemnizațiilor de incapacitate temporară de boală, însă opțiunea legislativă nu trebuie să golească de conținut dreptul constituțional protejat și **să nu aducă atingere substanței sale esențiale. Or, prin neplata indemnizației de incapacitate temporară de boală corespunzătoare primei zile de concediu medical, exercițiul dreptului constituțional de asigurări sociale de sănătate este atins în însăși substanța sa.**

2. Încălcarea dreptului la ocrotirea sănătății (art. 34 din Constituție)

Pentru garantarea dreptului la ocrotirea sănătății prin organizarea sistemului de asigurări sociale pentru boală și accidente, așa cum prevede art. 34 din Constituție, precum și pentru respectarea angajamentelor pe care statul și le-a asumat prin Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale și Carta socială europeană revizuită, legiuitorul a adoptat Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății. În art. 219, cuprins în titlul VIII "Asigurările sociale de sănătate" din Legea nr. 95/2006, asigurările sociale de sănătate sunt definite ca reprezentând principalul sistem de finanțare a ocrotirii sănătății populației care asigură accesul la un pachet de servicii de bază pentru asigurați și ale cărui obiective sunt protejarea asiguraților față de costurile serviciilor medicale în caz de boală și accident și **asigurarea protecției asiguraților în mod universal, echitabil și nediscriminatoriu în condițiile utilizării eficiente a Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate.**

Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că, potrivit art. 34 din Constituție, dreptul la ocrotirea sănătății este garantat, ceea ce semnifică faptul că statul are obligația pozitivă generală de a lua măsuri în acest sens prin garantarea unui cadru legislativ corespunzător și alocarea resurselor necesare pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, organizarea asistenței medicale și a sistemului de asigurări sociale pentru boală, accidente, maternitate și recuperare, controlul exercitării profesiilor medicale și a activităților paramedicale. Art. 139 alin. (3) din Constituție îi asigură pe destinatarii fondurilor cu destinație precisă că toate prelevările pe care statul le realizează invocând constituirea acestora vor fi, în mod efectiv, vărsate la aceste fonduri, (Decizia nr. 222 din 28 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 12 august 2022, paragrafele 54 și 55).

"Consacrarea prin lege a asigurărilor sociale presupune drepturi și obligații atât pentru asigurat, cât și pentru stat, esențială fiind acoperirea unui risc în cazul producerii anumitor evenimente ce privesc sănătatea asiguraților. Dreptul la ocrotirea sănătății impune stabilirea riscurilor asigurate într-o manieră care să protejeze viața și integritatea corporală". (a se vedea în acest sens, Decizia nr. 818/2019 a Curții Constituționale).

Prin urmare, obligația statului este una de rezultat, care interzice diminuarea standardului de protecție socială deja dobândit. Or, destinația precisă a contribuțiilor de sănătate creează un drept de creanță socială al cetățeanului asupra fondului respectiv. Atunci când statul colectează resurse sub titlu de contribuții de sănătate obligatorii, dar refuză plata primei zile de concediu medical, acesta operează practic o deturnare de scop a fondurilor, deoarece sumele încasate cu titlu de asigurare nu se mai regăsesc în prestația de protecție oferită asiguratului. Această conduită transformă contribuția de asigurări sociale dintr-o sumă cu destinație specială într-un impozit mascat, fără o contraprestație corelativă, încălcând astfel însăși rațiunea existenței FNUASS.

Or, dacă natura juridică a contribuției la sănătate este una specială (cu destinație precisă), atunci orice limitare de la un drept, în condițiile în care cota de contribuție rămâne neschimbată, poate fi interpretată ca o încălcare a protecției sociale, dar și a unui drept patrimonial corelativ contribuțiilor plătite.

3. Nerespectarea dreptului de proprietate private având în vedere natura patrimonială a indemnizației de incapacitate temporară de muncă (art. 44 din Constituție)

În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul la o prestație socială, cum este indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, este asimilat unui drept de proprietate atunci când acesta are la bază plata unor contribuții obligatorii. În **Cauza Kjartan Ásmundsson împotriva Islandei**, Curtea a statuat că, deși statul dispune de o marjă largă de apreciere în configurarea sistemului de securitate socială, acesta nu poate introduce măsuri care să lipsească o persoană de un drept de creanță socială într-un mod care să îi afecteze substanța sau să creeze o sarcină disproporționată. Prin neplata primei zile de concediu medical, asiguratul din România este pus în situația de a suporta singur riscul social pentru care a plătit anticipat, ceea ce reprezintă o ingerință în dreptul său de proprietate, lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă.

Mai mult, faptul că prima zi de indemnizație pentru incapacitate temporară de muncă nu este remunerată aduce atingere *pe de-o parte* principiului securității juridice, întrucât cetățeanul care și-a achitat contribuțiile sociale conform legii are așteptarea legitimă ca, în momentul survenirii riscului asigurat (boala), protecția oferită de stat să fie completă, nu fragmentată arbitrar, iar *pe de altă parte*, dreptului la sănătate, întrucât acest aspect se circumscrie obligației pozitive a statului de ocrotire a dreptului la sănătate.

Astfel, prin prisma **Cauzei Béláné Nagy împotriva Ungariei**, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat importanța principiului securității juridice și a încrederii legitime. Curtea a reținut că, odată ce un stat a stabilit un sistem de prestații sociale bazat pe contribuții, asigurații au o așteptare legitimă ca regulile să nu fie modificate brusc și în detrimentul lor. Invocarea simplă a controlului fraudelor sau a echilibrului bugetar, fără a demonstra caracterul indispensabil al măsurii, nu poate justifica sacrificarea dreptului individual.

În plus, invocarea fraudei ca temei pentru neplata primei zile de incapacitate temporară de muncă instituie o prezumție de fraudă din partea tuturor asiguraților, aspect de neacceptat într-un stat de drept.

4. Încălcarea principiului securității juridice [art. 1 alin. (5) din Constituție]

Prin Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012, Curtea Constituțională a conturat garanțiile principiului securității juridice, printre care și stabilitatea normelor juridice. Aplicând considerentele deciziei în cauza de față, reținem că dreptul la ocrotirea sănătății impune respectarea unor exigențe, între care și aceea a stabilității normelor juridice care îl garantează. Într-un plan mai larg, stabilitatea acestor norme constituie o expresie a principiului securității juridice, instituit, implicit, de art. 1 alin. (5) din Constituție, **principiu care exprimă în esență faptul că cetățenii trebuie protejați contra unui pericol care vine chiar din partea dreptului, contra unei insecurități pe care a creat-o dreptul sau pe care acesta riscă s-o creeze, impunând ca legea să fie accesibilă și previzibilă.** Într-o bogată jurisprudență, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat importanța asigurării accesibilității și previzibilității legii, inclusiv sub aspectul stabilității acesteia, instituind și o serie de repere pe care legiuitorul trebuie să le aibă în vedere pentru asigurarea acestor exigențe (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în Cauza Sunday Times împotriva Regatului Unit, paragraful 49, Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza Rekvenyi împotriva Ungariei, paragraful 34, sau Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 52).

Într-un stat de drept, cetățeanul contribuabil are așteptarea legitimă ca sistemul de asigurări sociale să funcționeze pe baza unui algoritm predictibil, în care plata contribuției obligatorii generează un drept corelativ de protecție integrală în momentul survenirii riscului asigurat.

Or, actul normativ criticat încalcă această înțelegere fundamentală prin schimbarea unilaterală și abruptă a „termenilor contractului de asigurare”. Încălcarea principiului securității juridice și a așteptării legitime nu reprezintă doar o problemă tehnică de drept constituțional, ci o amenințare fundamentală la adresa statului de drept și a încrederii cetățenilor în instituțiile democratice.

În acest context, măsura din art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2025 apare ca fiind contrară Convenției europene pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale, deoarece rupe justul echilibru dintre interesul general al comunității și imperativul protejării drepturilor fundamentale ale individului.

Prin urmare, statul nu poate invoca libertatea de configurare a sistemului de securitate socială pentru a anihila protecția în momentele de maximă vulnerabilitate ale individului, deoarece orice marjă de apreciere legislativă se oprește acolo unde începe atingerea substanței dreptului.

Totodată, jurisprudența CEDO în **Cauza Stec și alții împotriva Regatului Unit** confirmă faptul că, în sistemele de asigurări sociale moderne, orice discriminare sau excludere arbitrară de la beneficiul unei prestații trebuie să fie supusă unui control riguros de proporționalitate. **Neplata primei zile de concediu medical afectează în mod disproporționat lucrătorii cu venituri mici,**

transformând dreptul la asistență socială într-unul iluzoriu. Statul român, prin această reglementare, ignoră obligația de a nu diminua nivelul de protecție socială încălcând standardele europene de protecție a drepturilor omului.

5. Nerespectarea cerinței de proporționalitate a măsurii (art. 53 din Constituție)

Textul legal criticat, prin soluția legislativă adoptată, se referă la o restrângere a exercitării drepturilor, situație în care constatăm incidența în cauză a art. 53 din Legea fundamentală urmând a analiza dacă această restrângere este conformă cu prevederile acestui text constituțional. Astfel, în cele ce urmează se impune a fi analizat, prin efectuarea unui test de proporționalitate, dacă această soluție legislativă este rezonabilă, proporțională cu obiectivul urmărit și nu transformă dreptul la asistență socială, în unul iluzoriu/teoretic. În acest sens, Curtea amintește cele statuate referitor la principiul proporționalității prin Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013, și Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30, în care a arătat că *"orice măsură luată trebuie să fie adecvată - capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară - indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională - justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit."*

Urmând reperele mai sus arătate, urmează să analizăm în continuare dacă măsura instituită prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2025 poate fi justificată de un scop legitim, dacă este adecvată acestui scop, necesară și dacă se păstrează un just echilibru între drepturile și interesele în concurs pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit, întrucât orice restrângere a unui drept fundamental, în speță dreptul la protecție socială și ocrotirea sănătății, trebuie să respecte testul de proporționalitate consacrat atât în jurisprudența Curții Constituționale a României, cât și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

O primă condiție a acestui test este legitimitatea scopului urmărit, care în cazul de față pare a fi unul pur fiscal, respectiv diminuarea cheltuielilor Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate. Deși echilibrul bugetar reprezintă un interes public, acesta nu poate prevala în mod absolut asupra substanței unui drept constituțional, mai ales atunci când măsura afectează însăși rațiunea de a fi a sistemului de asigurări sociale, bazat pe principiul contributivității.

Analizând în continuare proporționalitatea măsurii instituite prin art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2025, observăm, din Nota de fundamentare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2025 privind stabilirea unor măsuri în cadrul sistemului de sănătate, că aceasta a fost luată întrucât plătitorii de indemnizații nu dispun de un mecanism eficient și clar reglementat pentru a

solicita verificarea concediilor medicale suspectate de neconformitate, fiind în imposibilitatea prevenirii sau sancționării acordării nelegale a certificatelor de concediu medical.

Mai mult, în absența unor reglementări explicite, casele de asigurări de sănătate nu beneficiază de un temei legal suficient de clar pentru a efectua verificări medicale și administrative complexe, ceea ce poate afecta atât buna gestionare a bugetului Fondului național de asigurări sociale de sănătate cât și credibilitatea instituțiilor statului în rândul cetățenilor.

Prin urmare, legiuitorul invocă necesitatea combaterii abuzului de concedii medicale, însă eliminarea remunerării pentru prima zi de incapacitate de muncă reprezintă o măsură nediferențiată care îi penalizează în mod egal pe cetățenii de bună-credință și pe cei care ar încerca să fraudeze sistemul. Există o disonanță evidentă între scopul declarat - controlul legalității - și mijlocul ales, care este o sancțiune financiară aplicată automat tuturor asiguraților. Din perspectiva necesității, măsura eșuează deoarece statul are la îndemână instrumente mai puțin intruzive pentru a atinge același obiectiv, cum ar fi intensificarea controalelor administrative la unitățile sanitare care eliberează certificatele medicale sau alte sancțiuni, fără a priva întreaga populație activă de un drept patrimonial corelativ contribuțiilor plătite. Se ajunge la situația absurdă în care unui bolnav adevărat nu i se plătește prima zi, dar unuia care fraudează sistemul deși nu i se plătește prima zi i se vor plăti celelalte.

În final, examinarea proporționalității *stricto sensu* relevă un dezechilibru între beneficiul financiar scontat de stat și prejudiciul adus cetățeanului. Prin neplata primei zile de concediu medical, statul rupe contractul social implicit, deoarece asiguratul, deși și-a îndeplinit obligația fiscală de a contribui cu o cotă procentuală din venit, se vede pus în situația de a suporta individual riscul social pentru care s-a asigurat. Această „economie” bugetară afectează *pe de-o parte* persoanele cu venituri mici, pentru care pierderea veniturilor aferente unei zile de muncă poate influența accesul la medicamente sau tratament, transformând astfel o măsură de eficiență administrativă într-o barieră în calea exercitării dreptului la sănătate, iar *pe de altă parte* aduce atingere securității juridice, întrucât cetățeanul care și-a achitat contribuțiile sociale conform legii are așteptarea legitimă ca, în momentul survenirii riscului asigurat (boala), protecția oferită de stat să fie completă, nu fragmentată arbitrar. Practic, legiuitorul a ales calea cea mai facilă de a diminua cheltuielile prin sacrificarea protecției sociale, ceea ce transformă măsura într-una excesivă și, prin urmare, neconstituțională.

Soluția legislativă criticată are un impact negativ direct asupra pacienților cronici care depind de tratamente periodice care necesită spitalizare de zi (pacienți cu boli genetice grave, oncologice, imunologice, diabet, dializă, intervenții chirurgicale, victime ale unor accidente de muncă sau rutiere etc.) și generează incapacitate de muncă pe zilele respective și, pe baza certificatului medical eliberat, se acordă indemnizația conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

6. Nerespectarea interdicției de adoptare a ordonanțelor de urgență care produc efecte negative asupra exercițiului unor drepturi sau libertăți

Având în vedere argumentele prezentate anterior care demonstrează că reglementarea analizată afectează drepturile și libertățile fundamentale sunt incidente prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, referitoare la **interdicția de adoptare a ordonanțelor de urgență care antrenează consecințe negative în planul restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale**

Într-o bogată jurisprudență², evidențiată în mod special în perioada pandemiei Covid-19, Curtea Constituțională a subliniat în repetate rânduri că Guvernul nu poate adopta ordonanțe de urgență care antrenează consecințe negative în planul restrângerii unor drepturi și libertăți fundamentale. Pentru a decide astfel, Curtea a analizat conținutul art. 115 alin. (6) și a stabilit că "se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că «nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale» și că «nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică». În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin". Curtea a arătat că "verbul «a afecta» este susceptibil de interpretări diferite, așa cum rezultă din unele dicționare. Din punctul de vedere al Curții, aceasta urmează să rețină numai sensul juridic al noțiunii, sub diferite nuanțe, cum ar fi: «a suprima», «a aduce atingere», «a prejudicia», «a vătăma», «a leza», «a antrena consecințe negative»" (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008).

Legiuitorul delegat, impunând prin ordonanță de urgență neplata drepturilor de asigurări sociale de sănătate, a încălcat art. 115 alin. (6) din Constituție, cu referire la interdicția de a afecta drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, în speță, principiul securității juridice, dreptul la ocrotirea sănătății, dreptul de proprietate private, dreptul la asigurări sociale - prevăzute și garantate de art. 1 alin. (5), art. 34, art. 44, art. 47 alin. (2) și art. 53 din Constituție.

² Decizia nr. 152 din 6 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9, art. 14 lit. c¹)-f) și ale art. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență și a ordonanței de urgență, în ansamblul său, precum și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, în ansamblul său

Decizia nr. 157 din 13 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 lit. f) și ale art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență

Decizia nr. 55 din 16 februarie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, precum și a dispozițiilor art. I pct. 1 fraza a doua, ale art. II pct. 1, ale art. IV pct. 1 fraza a treia și ale art. IV pct. 2 fraza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal

Față de cele de mai sus, **Avocatul Poporului apreciază că argumentele invocate susțin neconstituționalitatea prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2025, față de art. art. 1 alin. (5), art. 34 alin. (1), ale art. 44, ale art. 47 alin. (1), precum și ale art. 53 din Constituție și solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate.**

Avocatul Poporului

Renate Weber

